

Khi g v nhà anh, ch m i sáu, anh lên năm tu i. Anh là con đ c đình, cha m quý h n vàng, ch t c anh quá nh u b nh t t.

1. C nh nghèo

Ông n i ngoài buôn bán nh , gom đ c tí ti n. Bà n i tin Ph t, m t lòng thành kính, m t l n bà n i xin đ c m t qu xăm gi a mi u ng t khói h ng, nói ph i c i m t cô v h n tu i cho th ng cháu đích tôn thì nó m i qua đ c v n h n.

Bà n i đ ng nhiên tin vào l i Ph t đ y chúng sinh n i khói h ng vòng quanh chuông chùa ngân nga, b i th ông bà n i bàn tính, đ a l h u, kháo tin quanh vùng tìm m i nhân duyên cho anh.

Nhà ch năm mi ng ăn, trông vào m y sào ru ng b c màu, ch đ mi ng cháo, mùa đông, cha ch vì mu n ki m thêm ít đ ng ra đ ng vào, theo ng i ta lên núi đ p đá, ti n ch a ki m đ c, nh ng b đá v đ p l ng, tiêu h t c gia s n, bán s ch c l ng th c, b nh không kh i.

H ng ngày cha ch ch có th n m trên gi ng, mu n ch t mà ch ng ch t cho. Hai đ a em trai còn ch a đ tu i l n. N i kh s c a gia đình, n i ai oán c a m , làm nh ng năm th i con gái c a ch mang m t gánh n ng tâm t .

Vì th bà m i đ n, réo r t: "G cô nhà đi, ti n thì đ đ ng b nh cho cha, còn đ đ n đ c ti n tiêu trong nhà".

M ch l c đ u, nào có ai mu n đ y đ a con gái th đ i c a mình vào lò l a? Nh ng ch xin: "M , cho con đi nhé, ch ti n y có l ch a kh i cho cha!".

Ti ng kèn đón dâu th i vãng đ u ngõ tr c ngôi nhà nh c a ch . B ch n m trên gi ng t đ m ng c mình; Con gái ph i đ em đ i tu i thanh xuân, ch p nh n l y m t ng i ch x ng v i mình ch vì c u tôi và c u gia đình này thôi !

M ch ch y n c m t, t tay mình cài lên tóc con gái cây trâm gài. Ch m c áo đ đi giày thêu cú l y cha m , t buông t m khăn đ che đ u mình, n c m t lúc đó m i ch y ra, tr n ph n má h ng.

T đó, s ph n cu c đ i ch và hôn nhân giao c v tay m t đ a con nít vô tri.

2. C i xót xa

Bà m ch ng tr tu i không ph i là ng i kh t khe khó tính, b ch ng xa cũng ch ng c n ch tam kh u c u bá, l y chào đ vâng. Anh vâng l i m g i ch là ch gái.

H ng ngày, ch ngoài vi c giúp m ch ng chăm ru ng rau và làm xong vi c nhà, thì c t thu c cho ch ng, s c thu c, may áo cho ch ng, gi t giũ, cho ch ng ch i, cho ch ng ng , có lúc, anh ho su t đ em, s t cao, ch th c c đ em ch m khăn h s t, cho anh u ng n c, u ng thu c.

Trong tim ch , ch coi anh nh m t đ a em trai.

Hàng xóm láng gi ng g p ch , ch th ng cúi đ u l ng l , không nói, v i v đi qua.

Không bi t là ng v i qu xăm c a Ph t, hay nh chính s c mình mà anh v t qua đ c b nh t t, đ i s chăm chút c a ch , anh l n l t chi n th ng m i c n b nh t t l n nh : Ho gà, viêm màng não, l loét v.v...

Đ n dà, nh ng tình c m anh dành cho ch v t quá tình c m dành cho m mình. Gi a nh ng k h lúc b n r n, ho c khi anh đã ng say, ch th ng khóc n c m t nóng r i th th n t h i mình: "Đây là hôn nhân c a mình , đây là ch ng c a mình ?".

Đ n tu i đi h c, ch may cho anh m t chi c túi xách, đ t tay anh đ n l p. Nh ng đ a tr trong và ngoài thôn th ng vây l y ch hát to: "Cô con dâu, cô con dâu, làm cái gì? T t

đèn, thò i n n, lên gi ng..."

Ch không bi t trong lòng mình là n i đau hay n i buồn, cúi g m xu ng, m t đ lên r i tr ng b ch, tr ng r i đ . M t bu i t i, anh n m trong ch n nói:

"Ch i, em yêu ch !".

Ch l i là v . V l i là ch . Ch nhìn g ng m t ngáy th non n t c a anh, im l ng. L n đ u tiên ch c i đau kh .

3. An i nh nhoi

Cha anh ngoài buôn bán nhi m ph i thoi c b c, ch vài ngày mà thua s ch bách bao gia s n tích cóp kh s lâu nay.

Sau khi b m ch ng ch i b i cãi v m tr i, b ch ng ch đ t áo b nhà ra đi, t đó không ai g p l i ông n a, nghe ng i ta nói khi đó ông b lính b t đi làm phu. Lúc đó trên ng i m ch ng ch còn vài th trang s c, c m đi đ i l y vài đ ng ti n.

M ch ng và ch bàn nhau mua l y ba m u đ t. Không th m n ng i làm n a r i, m ch ng con dâu xoay ra x n ng qu n lên l i ru ng, ngày còn nhà ch t nh đã giúp cha m làm ru ng, kh s gi ch cũng đã n m tr i qua. Ch kh cho bà m ch ng ch x a nay ch a t ng ph i tr ng lúa bao gi .

M t nhà v n giàu có b ng ch c hóa b n cùng, đàn ông b đi không t m tích, bà m ch ng v a đau v a h n, l i thêm vi c làm ru ng n ng nh c, làm bà ki t qu , m r i không đ y n i. Tr c lúc lâm chung, bà kéo tay ch , g n nh van v nói:

"Nó hãy còn nh đ i, xin cô chăm sóc nó, n u cô mu n ra đi, xin hãy đ i lúc nó tr ng thành".

Ch n m ch t tay anh. T đó, s m nh c a anh l i b ch đ t đi.

Ch là ng i ph n tr ng tình nghĩa, ch a t ng h a gì, nh ng ch v n cùng anh nh cũ. T đó v sau, ngay c chính ch cũng không nh n ra mình r t cu c là v , là ch hay là m c a anh?

Ch qu n qu t không ngày không đêm, làm vi c đ anh ti p t c đi h c. Cu c s ng c a h trôi qua kh nh c nh ng bình l ng gi a tình ch em sâu n ng, tình yêu bao la nh tình m u t b n ch t.

Khi anh t t nghi p trung h c thi đ vào m t tr ng Đ i h c S ph m, ch thay anh thu x p hành lý, l i m t l n n a đ a anh t i tr ng.

Ch nhìn c u con trai tr m ng v a qua tu i đ y thì, do chính tay mình nuôi l n t nh đ n gi , ch ch đ n anh hãy c mà h c hành, ngoài ra ch không nói thêm đ u gì n a. Nh ng anh v n nói: "Ch , ch tôi quay v nhé!".

Tim ch đ p nh m t nh p, nh ng m t v n bình th ng, có đ u khoe mi ng n m t n c i hân hoan r t nh mà ng i khác khó nhìn th y. Khoe c i y không ph i vì câu nói c a anh, mà vì nh ng gì ch b ra, đã đ c đ p n l n đ u.

4. Ki p này

Ch v n làm ru ng nh tr c, nh n ăn nh n m c dành ti n g i đi.

Hai năm đ u, ngh hè và ngh T t anh đ u v quê giúp ch làm vi c. Nh ng năm th ba đ i h c, anh vi t th v nói: Ch đ ng g i ti n n a. Và k ngh tôi cũng không v n a đâu. Tôi mu n ra ngoài ki m vi c làm thêm, đ gán n ng cho ch .

Lúc đó ch đã 29 tu i.

Quê, ng i nh ch đã là m c a m y đ a con. Ng i trong làng đ u b o, ch nuôi anh l n khôn, l i còn cho anh thoát li đi h c, th coi nh là đã quá t t v i anh r i, ch già h n anh m i m t tu i, thôi đ ng ch ch ng n a.

Bây gi anh đã đi xa, ngoài th gi i bao nhiêu xanh đ tím vàng, bi t ch ng mình có v

nhà hay là không vậy nhà!

Chị cũng không biết trong lòng mình là đang thất vọng, giờ đây phụ nữ: Dù sao thì mình cũng không thể nào cũng là một cô dâu giàu có của hoàng đế nhà anh; hay là mình đang vì câu nói trớ trêu ngày anh lên đường đi xa: "Chị, chị tôi quay về nhé!"; hay là chị đang lo âu như người mẹ không yên tâm về đứa con nhỏ của mình đang ở xa; chị cũng không thể nào yên tâm và ít khi nhớ mình chỉ cần năm nay đã xong.

Cuối cùng cũng đã đến lúc anh thất vọng. Anh quay về. Anh đã là một người đàn ông trớ trêu thành có phong cách và khí chất, đáng để một người đàn ông như anh hẳn phải biết.

Còn chị, dải lụa mềm mềm, giọng nói ngọt ngào như nỉ non lao khổ đã sớm bay hết như nét đẹp thời trang, là một người đàn bà nhà quê đích thực.

Trong lòng chị chị còn coi anh là một đứa em trai thân yêu. Chị không dám nghĩ anh đã nói với chị: "Chị, tôi đã trớ trêu thành, giờ chúng ta có thể thành thân!".

Chị nhìn anh, như đang nhìn một người, chị sợ mình đang nghe nhầm. Anh cũng là một người đàn ông trớ trêu tình trớ trêu nghĩa như chị?

Chị cũng vậy, tất cả lòng dâng lên niềm vui mừng rỡ, cũng để rồi xuống như người mất một đứa con như thế này.

5. Xin lỗi

Anh là người thất vọng, chị là nhà làm ruộng. Họ có với nhau một con trai một con gái. Sau này, anh đến khu ruộng ở huyện, lên chức hi vọng trớ trêu một trớ trêu Trung huyện như vào buổi sáng và kinh nghiệm ruộng ở của mình. Vì họ khổ, con cái vẫn đến nhà cho chị nuôi nấng. Sau khi nhận được học bổng, anh về quê để về con lên trớ trêu.

Các giáo viên trong trớ trêu đến giúp hi vọng trớ trêu đến nhà. Có một giáo viên bác tuấn chị ra nói:

"Hi vọng trớ trêu, sao anh đón mẹ và em trai lên mà không đón chị nhà và các cháu luôn?"

Một sự im lặng bao trùm, mọi người đều nhìn nhau. Lúc này, một chị sợ hãi trên sân, không biết nên nói gì, chị cũng nói méo mó, nhìn anh biết lỗi. Anh ngoái đầu nhìn chị, nói với tất cả mọi người và với giọng chị nói:

"Chị các chú đây. Có cô này mẹ tôi có tôi ngày hôm nay, thậm chí tính mạng tôi".

Chị nghe anh nói, một chị đứng lên toàn là nước mắt.

6. Năm tháng như bài ca, tình yêu như ngọn lửa

Bây giờ chị đã bảy mươi hai, vì làm việc nặng nhọc quá nhiều, sức khỏe kém, bệnh phong thấp làm chị đi tập thể dục. Anh sáu mươi mốt, đã về hưu lâu.

Hai năm nay họ đến vùng quê này, nửa hôm nào trời không mưa gió, họ cứ ngày qua ngày, đến có thể gặp bóng dáng họ ở khu sân chơi, bồn hoa; chị không nghĩ gì, anh đến một bên, đi chỗ khác tập thể dục một phần phía trước, như đang đi một đứa con đi, chăm sóc như thế, ân cần như thế.

Nhưng người biết chuyện của họ đều nhìn theo, cảm động bởi tình sâu nặng và bệnh tật của anh và chị, mang nghĩa tình đời đi đến một kiếp người. Anh nói:

"Cô này mang cho tôi sinh mệnh, cho mẹ tôi sự ấm áp, cho tôi một mái nhà, bây giờ, tôi dành nhà của tôi để tôi chăm sóc cô này".

Anh dắt tay chị, như ngày đó chị dắt tay đứa bé năm tuổi, họ cùng mẹ mình, đẹp như nét mây chiều êm ái nơi chân trời mùa hè.